

θέλι νά σφάξ για νά βορέο* νά τὰ βγάνι. Σά θέλι ἄθρεπο, κι ἕνας κόβος γαίμα ἀπ τὸ δαχλάκι τ φτάνι ἀμὰ στς σαράντα πεθαίνι.

“Ὅδε πᾶ νά σκάψης για γρόσια, νά μὴ γρίνις. Μόνε μὲ νοήματα σὰ β’βὸς νά λὲς τί θέλις. “Ἄμα κρίνις πρὶ νά βγοῦνε, χάνται βαθεῖα μέσ στ γῆς, κι ἄμα κρίνις σὰ βγοῦνε κι ὕσταρα, γένται κάρβνα, καὶ βορεὶ νά ὀγραδίης κιόλας. Σὰ δὰ βγάνις κι ὕσταρα νά μὴ γιρίης καὶ κιτάξης πίσω σ, καὶ σαράδα μέρες νά τὰ θυμιάης στὸ σπὶτ σ. Αὐτὰ τὰ ξέρνε οἱ μαδραγονατζῆδες. (A. X.)

57. Ὁ παρὰς μὲ τὴ γρούνα.

Εἶν ἕνας παρὰς πό χι ἀπάν μιὰ γρούνα μὲ ἑπτὰ γρουνάκια. Νάν εὔρης ἕνα τέτοιο παρᾶ, σὲ φτάνι. Ἐσὺ γύρευε κι’ ἐγὼ νά σὲ δίνω ὄσα θέλις. (A. X.)

58 Τὸ τζιγέζ

Κοδὰ στὸ Τζιγέζ εἶνε μαδραγόνες, ἀμὰ τόσο πὸ καμανε δὲ βορσανε νά βροῦνε τὰ γρόσια. Μιὰ ἡμέρᾳ ἕνας γύρε μιὰν ἀεικόνα στὸ δβάρ ζωγραφισμένι. Παγαίνι φωνᾶς τὸ Μπεϊκο, τὸ μαδραγονατζη ἀπὸ τς Μέτρες. “Ὅσο νά ρτνε, χάθηκε ἡ ἀεικὼν ἀπ τὸ δβάρ, (καὶ δὲ βορσανε νά τνε ματαδιόνε. (A. X.)

ΜΑΡΤΙΝΑΚΙ

59. Τὸ τελεσίμ

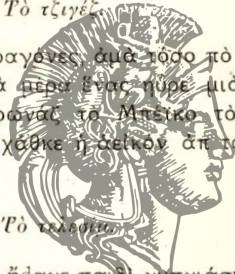
Ὁ Νικολῆς ὁ Φράγος, ὄδε ἦδανε παιδὶ νοπιιάσκε γρόσια σ ἕνα μέρος, ἀνάμεσα Λαχανάκιο καὶ Μαρτνάκι. Πῆγε μὲ δύο τρεῖς ἄλλι νά τὰ βγάνι. Μόνε ἄρκευαν νά σκάφτνε, ἔγλεπαν στρατὸ νά ἔρκεται κατ ἀπάν τς, βαζέσταγαν κι ἔφευγαν. Αὐτὸ γένικε τρεῖς βραδυές. Τὸ κατάλαβαν πγ ἦδανε τὸ τελεσίμ, ἀμὰ φοβήθηκανε καὶ τὰ παράτσανε. (A. X.)

(Τσαμλ. ε), ἠφρ. ἠφρ. ἠφρ., ἐν 56 ἢ 1936, καὶ ἐν τῷ ἐν Παναίριον, Γ. Μιλιου.

60. Ἡ καμήλα τοῦ Στράντζας.

Στοῦ Στράντζας τὰ βνὰ φανερόντανε μιὰ καμήλα. Τνε εἶδε ἕνας τνε εἶδε ἄλλος τραβιούδανε νά τνε πιάσανε. Στὰ ὕστερνὰ τν ἀσαμώνι ἕνας καμλᾶς, τν ἀρπάξ ἀπ τὸ καπίστρι. Ἡ καμήλα ἦδανε τελεσίμ καὶ δὲν ἔρκδανε καταπόδ τ. Τραβάει ὁ καμλᾶς, τραβάει ἐκεῖνι κόβεται ἡ ἄλυσίδα. Κατὰ λαχοῦ κείνι τν ὥρα νά φωνάξ κι ἕνας πετνός. Ἡ καμήλα γένικε ἄφανι καὶ ἡ ἄλυσίδα ἀρμαθιά φλουριά στὰ χέρια τ. (A. X.)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Καλλιόπη Χαρ. Χαλκίδης.
Παράδοσι Παναίριον
(Τσαμλ. ε)
Θρακική τ. 2 Α'
1937
π. 329

61. Τὸ Κάζ ἀγιαγ-ή.

Ὁ παποῦς ὁ Γιοβάν'ς ἀπ τ' Ἀλβασάνι ἔκαμνε τσερτσιλίκι καὶ συχνά πυκνά κβάνγε ὄρνιθες κι αὐγά στ Πόλι. Γιὰ ἓνα σφάλμα, τὸν ἔβανανε μιά βολὰ φυλακὴ στ Πόλι μιὰν ἑβδομάδα. Ἐκεῖ ἀδάμώθε μ' ἓνα γέρο κλέφτ. Τονε ρωτᾶει ὁ κλέφτς:

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Ἀπ τὸ Τσακ-ήλι.

— Τ' Ἀγά μεζάρ τὸ ξέρς;

— Τὸ ξέρω.

— Ἐκεῖ σὲ μιὰ γαλάζια πέτρ ἀπ κάτ εἶνε παραχωμένα ἓνα βακράκι φλουριά, καὶ τὸ σ'μάδ εἶνε κάζ ἀγιαγ-ή. Βγάν τα καὶ θμύσ καὶ μένα.

Ὅσες βολές θαλα περάσ ὁ παποῦς ἀπὸ κεῖ, μέρα γιὰ νύχτα, θαλά κατεβῆ νὰ κ'τάξ. Τ βέτρα τν ἔγλεπε ἀμὰ τὸ κάζ ἀγιαγ-ή δὲ δὴ βρισκε. Κάθοσο καιρὸ ὕσταρα, περνάει μιὰ μέρα, γλέπ τ γαλάζια τ βέτρα ἀνάποδα, τς χήνας τὸ ποδάρ ἀπ τὸ κάτ μέρος τς πέτρας, τὸ δόπο πγ ἦτανε τὸ βακράκι καὶ τὰ φλουριά παρμένα. (Α. Χ)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ^{62. Ἡ ἄρκουδα στ' Ἁγία Παρασκευή.} ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Στεφανάρα νυπνιάσκε γρόσια στ' Ἁγία Παρασκευή Πέρνει τὸ Πανχιγιώτ καὶ τὸ Πολύδαρ καὶ πάνε σκάφτνε. Βγαίνει μιὰν ἀρκούδα ἄροστὰ στὴ Στεφανάρα. Αὐτὸς ἄφρισε τὸ στόμα τ κι ἄρκεψε νὰ φωνάζ:

— Κόμα ἀρκαϊάσδοι, γλιτώστε με, θὰ μὲ φάη, θὰ μὲ πνίξ.

— Μπρὲ τί παθαίνς.

— Δὲν τνε γλέπτε τν ἀρκούδα; Ἄμὰν καὶ μὲ ξέσκισε.

Τονὲ παγαίν-νε ἀπάν στὸ σπίτ. Τονε ξαπλών-νε στὸ μεδέρ κι ὕσταρ ἀπὸ πόσηνι ὥρα ἦρτε στὸν ἐγαυτὸ τ. Τὰ γρόσια δὲ ἄροσανε νὰ τὰ βγάν-νε. (Α. Χ.)

63. Ὁ Ὀβανέης.

Ὁ Ἀρμένις ὁ Ὀβανέης ἦρτε φτωχὸς στς Μέτρες κι ἔκατσε σ' ἓνα παλιὸ σπίτ. Μιὰ βραδυὰ νυπνιάσκε γρόσια. Κοσκινίζ ἀπὸ βραδὶς στάχτ, τὸ πουρνὸ γλέπ ἀθρωπίσια πατημιὰ. Τὸ τελεσίμ γύρευε ἄθρεπο κουρπάνι. Πέρνει τὸ παιδάκι τ, κόβ τὸ δαχλάκι τ ἀπὰ στὸ μέρος ἐκεῖνο, βγάζ τὰ γρόσια. Στσί σαράδα τὸ παιδί τὸ ζαβάλικο πέθανε, ἀμὰ ἐκεῖνος γένικε μέγας καὶ πολὺς. Ὡς καὶ στὸ Μετζλίσι Ἰδαρὲ ἀζάς. (Α. Χ.)